

בְּכֹל, מֵאֵי קָא מִיִּירִי, בְּלִבְבְּךָ מִיְבִיעֵי לִיָּהּ. בְּנִפְשְׁךָ,
 בְּמֵאֲדָרְךָ, מָהוּ בְּכֹל לְבַבְּךָ וְצִרִיךְ לְבֵאר מָהוּ 'בְּכֹל' לְבַבְּךָ, הִיָּה צִרִיךְ לֹמֵר
 לְבַבְּךָ, וְכִמּוּ כֵן מָה שְׁאִמֵּר וּבְכֹל נִפְשְׁךָ וּבְכֹל מֵאֲדָרְךָ, לְמָה אִמֵּר 'בְּכֹל' הִיָּה צִרִיךְ לֹמֵר
 וְאֵהֶבֶת אֶת ה' אֲבֻלְבְּךָ בְּנִפְשְׁךָ וּבְמֵאֲדָרְךָ.

בכל לבבך – שתי לבבות, בכל נפשך – שתי נפשות

אָלָא לְאַכְלֵלָא תִּרְיִן לְבִין, חָד טַב וְחָד בִּישׁ אלא כשאמר
 הַכְּתוּב בְּכֹל לְבַבְּךָ בֹּא לְכֹלּוֹל בּוּזָה כְּבִיכּוֹל שְׁתֵּי לְבַבּוֹת שִׁישׁ לְאָדָם אַחַד מִצַּד הַטּוֹב
 וְאַחַד מִצַּד הָרַע שְׁבִשְׁתֵּיהֶם יֵאָהֵב אֶת הַקֶּב"ה בִּיצֵר הַטּוֹב וּבִיצֵר הָרַע. **בְּכֹל נִפְשְׁךָ:**
חָד טַב, וְחָד בִּישׁ וְכֵן בְּכֹל נִפְשְׁךָ בְּבַחֲיִנַת שְׁתֵּי הַנִּפְשׁוֹת אַחַת מִצַּד הַטּוֹב וְאַחַת
 מִצַּד הָרַע שֶׁהֵם נֶפֶשׁ הַשְּׁכֵלִית וְנֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית שִׁישׁ לְאָדָם. **בְּכֹל מֵאֲדָרְךָ, דָּא לָא**
אַתִּיא לְדִרְשָׁא אבל בכל מאורך לא בא לדרשה כי אין בממונו צד הטוב וצד הרע.

כל הממון והפרנסה מהשם יתברך

אָמֵר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְאַפִּילוּ הָאֵי לְדִרְשָׁא הוּא רבי אלעזר מבאר
 שֶׁאִפִּילוּ בְּכֹל מֵאֲדָרְךָ בֹּא לְדִרְשָׁה. **מֵאֵי טַעְמָא** וְמָה הַטַּעַם שְׁאִמֵּר בְּכֹל
 מֵאֲדָרְךָ. **בֵּין דְּנִפְלֵ לִיָּהּ מְמוֹנָא מִירוּתָא, אוּ מְסִטְרָא אַחֲרָא**
 בֹּא לֹמֵר שֶׁהָאָדָם יֵאָהֵב אֶת הַקֶּב"ה בֵּין כְּשֶׁנִּפְלֵ לְאָדָם מִמוֹן מִירוּשָׁה אוּ מֵאֲפֹן אַחַר שְׁלֵא
 הִיָּה צִרִיךְ לַעֲמוֹל עֲלֵיו, אוּ בֵּין דְּאִיְהוּ רְוּוּחַ לִיָּהּ וּבֵין כְּשֶׁהוּא עֹמֵל וְטִרַח
 בְּעִבּוּדָה וְהִשִּׁיג אֶת מִמוֹנוּ בּוֹזִיעַת אִפּוּי, וְעַל דָּא כְּתִיב וְעַל דָּא כְּתוּב **בְּכֹל**
מֵאֲדָרְךָ כִּי גַם מָה שֶׁהָאָדָם עֹמֵל וְטִרַח וּמִקְבֵּל בְּעִבּוּר עֲמַל כְּפִיו אֵין זֶה אֵלָא בְּגֵדֵר

הלימוד היומני

לע"נ יהודית מכלוף בת מרים ויצחק ע"ה

השתדלות כדי לצאת ידי חובת הקללה "בזיעת אפיך תאכל לחם" אבל באמת כל ממונו הוא מגזירת האל יתעלה כפי מה שכבר קצב לו מראש השנה ואין לו לייחס את הממון אל העמל שלו, אלא אליו יתברך, ואין בין זכיה בפיס או נפילת ירושה לממון שהשיג האדם בעמל כפיו כי הכל ממנו ית'.

האוהב את הקב"ה כראוי משפיע טוב וחסד על כולם

אָמַר רַבִּי אֲבָא, אֶהְדְּרָנָא לְקָרָא וְאַהֲבָתָּ. אֲנִי חוּזַר לַפְּרָשׁ אֵת מִצְוֹת וְאַהֲבַת אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ. מֵאַן דְּרַחֲמִים לְקוּדְשָׁא בְּרִידָּ הוּא מִי שְׂאוּהַב אֵת הַקַּב"ה כְּרָאוּי, אֶתְעַטֵּר בְּחֶסֶד מְכַל סְטָרִין הוּא מִתְעַטֵּר בְּחֶסֶד מְכַל הַצַּדִּיקִים, וְעֵבִיר חֶסֶד בְּכֹלָא וְעוֹשֵׂה חֶסֶד בְּכֹל הַצַּדִּיקִים הֵן מִצַּד הַחֶסֶד שְׂבַחֶסֶד וְהֵן מִצַּד הַגְּבוּרָה שְׂבַחֶסֶד, וְלֹא חָיִים עַל גּוֹפִיָּה וְעַל מְמוּנִיָּה וְלֹא חָס עַל גּוֹפוֹ וְעַל מְמוּנוֹ אִלָּא מִשְׁפִּיעַ טוֹב וְחֶסֶד עַל כּוֹלָם בְּחֶסֶד שְׂעוֹשֵׂה בְּגוֹפוֹ וּבְחֶסֶד שְׂעוֹשֵׂה בְּמִמוּנוֹ. מְנַלְן וּמְנִין לְנוּ. מֵאַבְרָהָם. כְּמָה דְאַתְמַר כְּמוֹ שְׂנֵאמַר בּוֹ אֲבֵרָהֶם אוֹהֲבִי, דְהָא לָא חָס בְּרַחֲמֵימוֹתָא דְמֵאֲרִיָּה, עַל לְבִיָּהּ, (דְהוּא יְצָרִיָּה) וְעַל נַפְשִׁיָּהּ, וְעַל מְמוּנִיָּהּ שְׁהִי אֲבֵרָהֶם אֲבִינוֹ לֹא חָס עַל לִיבּוֹ עַל נַפְשׁוֹ וְעַל מְמוּנוֹ.

אברהם אבינו עמד בנסיונות מגודל אהבתו לקב"ה

עַל לְבִיָּהּ לָא אֲשַׁנְחָה, עַל רַעוּתָא דִּילִיָּהּ, בְּגִין רַחֲמֵימוֹתָא דְמֵאֲרִיָּהּ. עַל לִיבּוֹ לֹא חָס הֵינּוּ שְׁלֵא הִשְׁגִּיחַ עַל רַצוֹנוֹתָיו הָאִישִׁיִּים וְנִטְוִית לִיבּוֹ, וּבְכוּנָה שְׂאמַר לוֹ הַקַּב"ה לֶךְ לְךָ מֵאַרְצֶךָ וְכוּ אוֹ לַעֲקוּד אֵת יִצְחָק בְּנוֹ וְכוּ כִּי"ב כֹּל הַנְּסִיוֹנוֹת

הלימוד היומני

לע"נ יהודית מכלוף בת מרים ויצחק ע"ה

שנתנסה בהם, וכל זה בשביל אהבתו לקוננו מה שציוה עליו השי"ת אע"פ שאין זה נח לו ונראה לו שאין זה טוב לו, עשה כפי ציוויו של הקב"ה.

אברהם אבינו לא חס על נפשו ועל בנו ועל אשתו

עַל נַפְשִׁיהָ, דְּלֹא חָס עַל בְּרִיהָ, וְעַל אֶתְתִּיהָ, בְּגִין רְחִימוֹתָא דְּמֵאֲרִיָּהּ. על נפשו לא חס שלא חס על בנו יחידו ועל אשתו

שהרי עקד את בנו על גבי המזבח ולא חס עליו וגם לא על שרה אימנו שידע שתבכה ותתייפח כי ששונה פנה הבן אשר ילדה היה לאש ולמאכלת מנה.

גם על ממונו אינו חס אברהם אבינו

עַל מְמוֹנֶיהָ, דְּהוּוּה קָאִים בְּפַרְשֵׁת אֲרַחֵן, וְאֶתְקִין מְזוּנֵי לְכָל עֲלָמָא וגם על ממונו לא חס שהרי היה עומד על פרשת דרכים ומכניס

כל העולם לאהלו ומתקן להם מזונות. בְּגִין כֵּן, אֶתְעַטֵּר בְּעֵטְרָא דְּחָסֵד לפיכך נתעטר אברהם אבינו בעטרה של חסד ונעשה מרכה למדת החסד.

כְּמָה דְּכֻתִּיב כְּמוֹ שְׁכָתוּב, (מיכה ז) חָסֵד לְאַבְרָהָם. וּמֵאֵן דְּאֶתְקַשֵּׁר בְּרְחִימוֹתָא דְּמֵאֲרִיָּהּ, זָכָה לְהָאֵי וּמֵי שְׁנַקְשֵׁר בְּאֶהֱבַת

השי"ת זוכה לזה. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְּעֲלָמִין פְּלָהוּ מֵתְבַרְכָּן בְּגִינֶיהָ ולא עוד אלא שכל העולמות כולם מתברכים בזכותו. הֵדָא הוּא

דְּכֻתִּיב וְהוּוּ שְׁכָתוּב, (תהלים קמח) וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה, אֵל תִּקְרֵי יְבָרְכוּכָה, אֶלָּא יְבָרְכוּ כ"ה חסידריך הם הנוהגים במדת החסד ונעשים

הלימוד היומני

לע"נ יהודית מכלוף בת מרים ויעחק ע"ה